

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **L. b. d. P. 5,** zastoupeného JUDr. Blahoslavem Mazourkem, advokátem se sídlem Praha 10, Murmanská 11 proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj,** se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2002, č. j. 6707/02-32/O-185/02 ,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2002, č. j. 6707/02-32/O-185/02 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 4650 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

III. Žalobci **se vrací** přeplatek soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Částka bude vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu, ze dne 4. 6. 2002, č. j. 6707/02-32/O-185/02, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozhodování ze dne 1. 2. 2002, č. j. MHMP/133816/01/OUR/JZ/Kat, jímž byl zamítnut jeho návrh na dělení pozemku č. parc. 243, k. ú. K., při ulici v C. v P. 5 z důvodů, že navržené dělení pozemku je v rozporu se záměry územního plánu hlavního města Prahy, neboť se jedná o pozemek ležící v čistě obytném území, o zahradu bytového domu, a jeho dělení na menší části využité jako zahrádky není v souladu se stanoveným funkčním využitím. Navržené dělení není vhodné ani z hlediska urbanistického, neboť

neodpovídá klasickému pojetí urbanisticky hodnotné zástavby v lokalitě C., tj. obytnému domu obklopenému zahradou. Navíc se jedná o pozemek nacházející se v území se zvýšenou ochranou zeleně a jeho rozdělení na jednotlivé zahrádky by nezaručilo trvalé plnění požadavku na ochranu zeleně. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí poukázal na nesoulad s územně plánovací dokumentací, když zahrady u obytných domů v území čistě obytném mají jiný charakter než zahrádky a zahrádkové osady, které jsou umísťovány do ploch s takto určeným funkčním využitím. Posouzení vhodnosti dělení z hlediska urbanistického je věcí stavebního úřadu a nevhodnost je dána zejména tím, že po rozdělení pozemku by docházelo k oplocování jednotlivých částí, zřizování různých drobných staveb a k nejednotnému uspořádání jednotlivých částí děleného pozemku. Přitom vlastnictví k pozemkům lze v souvislosti s převáděním bytů do vlastnictví jejich uživatelů řešit obdobně jako vlastnictví ke společným částem domu, tj. spoluvlastnickými podíly. Nedůvodnou shledal odvolací orgán i námitku zásahu do vlastnických práv, neboť územně plánovací dokumentace je podle zákona závazným podkladem pro územní rozhodnutí a nakládání s pozemkem v rozporu s územně plánovací dokumentací by bylo v rozporu i s občanským zákoníkem a Listinou základních práv a svobod.

Žalobce proti tomu v žalobě zejména namítá, že je od svého vzniku vlastníkem stavebních pozemků, budov na nich postavených a i zahrádek je obklopujících. Zahrádky jsou přitom evidovány v katastru nemovitostí vždy pod jedním samostatným parcelním číslem. Na základě zákona č. 72/1994 Sb. byly převáděny družstevní byty ve vlastnictví žalobce jednotlivým jeho členům. Jelikož ve vlastnictví žalobce byly a jsou i pozemky, mohly být s jednotlivými byty převáděny i spoluvlastnické podíly k pozemkům - stavebním parcelám. Kolem obytných domů a ve vlastnictví žalobce jsou i zahrady. Tyto zahrady, resp. jejich části užívali a užívají nájemci (členové žalobce), a to jako zahrádky od postavení těchto domů, na základě tzv. zvykového práva. Již při počátcích užívání (v letech 1926-1927) bylo dohodnuto, ke kterému bytu která část zahrady náleží a tyto dohody byly a jsou ctěny jak původními nájemci, tak jejich nástupci. V souvislosti s převody družstevních bytů a spoluvlastnických podílů na společných částech budov a podílů na stavebních parcelách do vlastnictví jednotlivých členů žalobce usnesením shromáždění delegátů, tj. nejvyšším orgánem žalobce, rozhodl bezplatně převádět vlastníkům jednotek do vlastnictví i část jimi užívaných zahrádek. Tak tomu bylo i v domě čp. x se stavební parcelou č p. xxx a zahradou č. p. xxx, vše v k. ú. K. Geometrickým plánem bylo provedeno rozdělení pozemku p. č. x a byla podána žádost o územní rozhodnutí. K důvodům rozhodnutí žalovaného žalobce namítá, že samotné zaměření a rozdělení pozemku nemůže mít vliv na urbanistickou hodnotu dané lokality, neboť charakter ani užití zahrady se tím nemění. Pozemek byl jako zahrada evidován v katastru nemovitostí, jako zahrada byl a i nadále bude užíván. „Hodnotná zeleň“ tedy zůstává zachována a jedná se jen o zajištění právní jistoty dosavadních uživatelů jednotlivých částí zahrady, že se tento stav již nebude měnit. Z dosavadního způsobu užívání předmětného pozemku nejsou a ani nemohou vzniknout žádné pochybnosti o změně účelu užívání, které by opravňovaly k zamítnutí návrhu na rozdělení pozemku. Tvrzení o budoucím oplocování, zřizování drobných staveb a o nejednotném užívání jednotlivých částí děleného pozemku nemá oporu v dosavadním užívání a je zcela účelové. Přitom stavební zákon umožňuje proti takovým snahám v budoucnu zakročit. Podle § 123 občanského zákoníku je vlastník oprávněn mj. nakládat s předmětem vlastnictví a napadeným rozhodnutím je mu v tom bráněno. Žalovaným tvrzený způsob řešení situace podílovým spoluvlastnictvím by byl spojen s povinností nabídky podílu spoluvlastnictví ostatním spoluvlastníkům při převodu bytu a podílu zahrady, a pokud by spoluvlastníci využili svého překupního práva, mohla by se v budoucnu dostat celá zahrada do vlastnictví jednoho spoluvlastníka, nehledě k vlivu na hodnotu bytů. Takový stav není žádoucí a není v souladu s ust. § 3 odst. 2 občanského

zákoníku. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí I. stupně.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě namítl, že žalobce netvrdí rozpor s konkrétními ustanoveními stavebního zákona, ani na jakých právech byl rozhodnutím zkrácen, a o co opírá nárok na rozdělení pozemku. Věcně žalovaný nemohl povolit rozdělení pozemku - zahrady u bytového domu na jednotlivé zahrádky pro nesoulad s územně plánovací dokumentací. Takový postup je v souladu se stavebním zákonem a stavební úřad zkoumal soulad navrhovaného řešení s územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy, schválený usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, s vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy a s hledisky péče o životní prostředí a potřeby území. Podle § 29 odst. 1 stavebního zákona je územně plánovací dokumentace závazná. Celoměstský systém zeleně je podle územního plánu charakterizován mozaikou monofunkčních zelených ploch rozdělených podle vlastností a účelu na různé plochy, mezi nimiž jsou i kategorie „sady a zahrady“ a „zahrádky a zahrádkové osady“. Kromě funkčních ploch je neopominutelná zeleň a zelené plochy zahrnuté v jednotlivých polyfunkčních územích, v nichž jednou z kategorií jsou „obytná území“. Prakticky ve všech typech funkčních ploch vymezených ve správním území města územním plánem je umožněno a požadováno zachování, resp. vysazení zeleně v rámci doplňkového funkčního využití. Pozemek č. parc. x v k. ú. K náleží dle územního plánu do funkční plochy „čistě obytné území“ a jeho využití se musí podřídit požadavkům územního plánu stanovené pro čistě obytné území. Regulativy funkčního a prostorového uspořádání jsou obsahem přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy. Tyto regulativy neumožňují využití parcely na funkci zahrádky a zahrádkové osady, které se podle územního plánu vymezují jen v lokalitách dosud nezastavěných. Vymezení zahrádek na místo obytného území je kontraproduktivní a směřuje proti urbanistické koncepci územního plánu, který klade důraz na vytváření „dobrých adres bydlení“ v rámci kvalitního městského prostředí. Lokalita C. s tradičními vilami a s kvalitní městotvornou doprovodnou zelení (nikoli pěstební) tento trend naplňuje. Žalobce účelově argumentuje ochranou vlastnického práva podle občanského zákoníku, jeho vlastnické právo ovšem nijak omezeno není. Obsahem vlastnického práva je i povinnost toto právo nezneužívat na újmu druhých a respektovat veřejné zájmy (čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, § 123 občanského zákoníku). Žalobci tak podle názoru žalovaného nemohl vzniknout nárok na rozdělení pozemku. Žalovaný se v odvolacím řízení vypořádal s odvolacími důvody a nepřekročil meze správního uvážení, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a dále, aby jí zamítl proto, že směřuje proti subjektu, který není pasivně legitimován, neboť nemá právní subjektivitu.

Žaloba byla podána u Městského soudu v Praze, který ji postoupil Vrchnímu soudu v Praze - ten byl v době podání příslušným k jejímu projednání. Věc jím ale nebyla skončena do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud před věcným přezkoumáním musel nejprve vážit námitky vznesené ve vyjádření žalovaného, neboť jejich důvodnost by věcný přezkum vylučovala.

V prvé řadě žalovaný tvrdí nedostatek své pasivní legitimace, neboť nemá právní subjektivitu. V době podání žaloby občanský soudní řád stanovil v § 250 odst. 4, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na nějž jeho působnost přešla. Obdobnou úpravu nyní obsahuje i ust. § 69 s. ř. s. Není pochyb o tom,

že v daném případě rozhodnutí v posledním stupni vydal žalovaný a ze zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, nevyplývá, že by působnost ve věcech územního plánování a stavebního řádu v době od podání žaloby přešla na jiný ústřední orgán. Postavení žalovaného ve správním soudnictví vyplývá ze zákona a je spojeno s vydáním rozhodnutí v posledním stupni (event. se změnou kompetence k vydání takového rozhodnutí) nikoli s jinými podmínkami a není pochyb, že v dané věci je jím Ministerstvo pro místní rozvoj.

Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že žalobce netvrdí rozpor s konkrétními ustanoveními stavebního zákona ani na jakých právech byl rozhodnutím zkrácen a o co opírá nárok na rozdělení pozemku. Náležitosti žaloby v době jejího podání byly stanoveny v § 249 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002 tak, že žaloba musí obsahovat kromě obecných náležitostí označení správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a jaký konečný návrh činí. Z judikatury lze k tomu (ve vztahu k námitce žalovaného) poukázat zejména na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 631/99, podle něhož *Ústavní soud pokládá za ústavně souladnou ustálenou rozhodovací praxi obecných soudů a názory nauky, dle nichž v režimu správního soudnictví je nezbytné v žalobě uvést žalobní body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení stran porušení zákona a jimiž ve vztahu k rozhodujícímu soudu vymezuje rozsah přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, jehož se žalobou dovolává. Přezkum zákonnosti správního rozhodnutí, o který v řízení podle části druhé hlavy páté občanského soudního řádu jde, ex lege vylučuje jiný přezkum správního rozhodnutí, než přezkum jeho zákonnosti, který však jak pro správní soudnictví ovládající dispoziční zásadu, tak pro okolnosti vyplývající z povahy věci vyžaduje, aby z obsahu žaloby již zmíněné žalobní body jako nepominutelná kriteria rozsahu přezkumné činnosti správního soudu byly dostatečně zřejmé, aniž by však byl nezbytný jinak zcela případný odkaz na přesné označení zákona (jiného právního předpisu), případně jeho jednotlivého ustanovení; jen v tomto smyslu lze absenci takového označení pokládat za „přepjatý formalismus“.* Žalobce v daném případě označil dotčení svých práv napadeným rozhodnutím v tom, že bylo porušeno jeho právo na nakládání (dispozice) se svým vlastnictvím a ve vztahu k vydanému rozhodnutí označil podle kterého ustanovení právního předpisu bylo rozhodováno a že, a z jakých důvodů, je názoru, že jde o rozhodnutí nezákonné. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že žaloba z hlediska zákonných náležitostí obstojí a věcně ji projednal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal zákonnost napadeného správního rozhodnutí v rozsahu a mezích žaloby (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je v podstatné míře důvodná.

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, lze umísťovat stavby, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí, kterým je mj. podle písm. e) rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků.

K tomu ze správního spisu žalovaného vyplynulo, že žalobce podal dne 19. 12. 2001 žádost o vydání rozhodnutí o rozdělení pozemku č. parc. x v k. ú. K., kterou doložil výpisem z katastru nemovitostí a geometrickým plánem rozdělení. Z něho je patrno, že předmětná parcela má být rozdělena na devět dílů. Magistrát hl. m. Prahy, odbor územního rozhodování, oznámil zahájení řízení účastníkům a nařídil ústní jednání na den 17. 1. 2002. Podle protokolu se jednání zúčastnil jen navrhovatel (žalobce) a zdůraznil důvody žádosti. Proti negativnímu

rozhodnutí podal žalobce odvolání z důvodů obdobných žalobním, k odvolání se vyjádřil další účastník řízení (Městská část Praha 5) tak, že není důvod k dělení pozemku, který se provádí k naplnění záměrů územního plánu nebo k zajištění přístupu ke stavbám nebo pozemkům. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím výše citovaným.

Pro územní řízení je podle § 37 odst. 1 stavebního zákona podkladem územně plánovací dokumentace a stavební úřad podle odst. 2 téhož ustanovení v řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1 a s předchozími rozhodnutími o území. Územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení, když závazné vymezuje schvalující orgán (§ 29 odst. 1, 2 stavebního zákona). V daném případě byla závazná část schváleného územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy vyhlášena pod č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, s tím že podle čl. 2 vyhlášky byly regulativy funkčního a prostorového uspořádání území stanoveny v příloze č. 1. Závaznost územně plánovací dokumentace jistě nesměřuje zpětně a nelze ani požadovat po vlastnících pozemků, aby jejich dosavadní využití uvedli s územním plánem do souladu. Závaznost územního plánu se ovšem projeví tam, kde je žádáno o vydání územního rozhodnutí - v takovém případě je stavební úřad povinen žádost zkoumat z hlediska souladu se závazným územním plánem. Je tak nerozhodné, jak byl předmětný pozemek užíván před podáním žádosti o jeho rozdělení – rozhodné je, zda rozdělením dojde k užití závaznému územnímu plánu odporujícímu. Rozhodnutí o rozdělení pozemku je územním rozhodnutím, na které má žadatel při splnění zákonných podmínek nárok, nejedná se o rozhodnutí vydávané na základě absolutní volné úvahy správního orgánu. Zákon nestanoví důvody, z jakých lze rozdělení pozemku povolit, nestanoví speciální podmínky kromě obecných podmínek pro vydání jakéhokoliv územního rozhodnutí, nevylučuje vydání rozhodnutí tam, kde lze teoreticky řešit problém jinou právní cestou. Jen z hlediska zákonných podmínek je správní orgán oprávněn a povinen návrh zkoumat a z tohoto hlediska musí být také rozhodnutí odůvodněno.

Správní orgán I. stupně zamítl návrh s odůvodněním, že navržené dělení pozemku, který je zahradou k bytovému domu, pro využití jako jednotlivé zahrádky není v souladu s územním plánem stanoveným využitím a není vhodné ani z hlediska urbanistického, neboť neodpovídá klasickému pojetí urbanisticky hodnotné zástavby a nezaručilo by trvalé plnění požadavku na ochranu hodnotné zeleně. Návrh ovšem spočíval pouze v rozdělení pozemkové parcely, aniž by se tím nějak měnilo její využití a rozhodnutí pouze spekuluje s tím, že by došlo k jinému využití, a to dokonce k využití narušujícímu zájem na ochraně zeleně. Podstatné je ovšem rozhodnutí žalovaného, které je rozhodnutím konečným, a proti němu žaloba zejména směřuje. Žalovaný rozšířil důvody o argumentaci, že po rozdělení pozemku by docházelo k oplocování jednotlivých částí, zřizování různých drobných staveb a k nejednotnému uspořádání jednotlivých částí děleného pozemku. Žalovaný tedy rovněž nevychází ze zjištěných skutečností, ale ze spekulací, k čemu by mohlo rozdělení pozemku vést. Jistě nelze vyloučit takovou snahu vlastníků částí rozděleného pozemku, ovšem tomu lze v souladu se zákonem zabránit. Stavební zákon určuje v § 54, že stavby, jejich změny a udržovací práce na nich lze provádět jen podle stavebního povolení nebo na základě ohlášení stavebnímu úřadu. Samotné rozdělení pozemku rozhodnutím tvrzené následky nemá. Pozemek je svým charakterem zahradou (dle evidence v katastru nemovitostí), a podle předpisů katastrálních se zahradou rozumí pozemek využívaný jak k pěstování zeleniny a zahradních plodin, tak i osázený ovocnými stromy (příloha vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, kapitola 1. „druh pozemku“ bod 5).

Ani rozdělením pozemku nedojde ke změně tohoto jeho charakteru. Z rozhodnutí správních orgánů ani nelze zjistit, z čeho dovozují, že na místo zahrady vzniknou zahrádky či dokonce zahrádkářská osada. Příloha vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy rozlišuje kategorie „sady a zahrady“ charakterizované výsadbou ovocných dřevin a jako užitkové a okrasné zahrady a „zahrádky a zahrádkové osady“ s využitím pro pěstování ovoce, zeleniny a okrasných rostlin, klubová zařízení a zahrádkářské chaty. V čistě obytném území pak připouští existenci zeleně, kterou nespecifikuje a chrání ve vztahu k rozšiřování výstavby na její úkor. To rovněž neposkytuje dostatek argumentace pro závěr, že rozdělení daného pozemku je s územním plánem v rozporu. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí argumentuje názorem, že nakládání s pozemkem, které by bylo v rozporu s územně plánovací dokumentací by bylo v rozporu s občanským zákoníkem a Listinou základních práv a svobod. Občanský zákoník v ust. § 123 vlastnické právo, a tedy i dispozice s jeho předmětem, omezuje zákonnými mezemi, Listina základních práv a svobod v čl. 11 odst. 3 pak omezuje výkon vlastnického práva ve vztahu k ochraně přírody i životního prostředí nad míru stanovenou zákonem. Překročení daných zákonných mezí ovšem musí být doloženo.

Podle § 140 stavebního zákona, není-li v něm výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení obecné předpisy o správním řízení. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí a podle § 34 odst. 5 správního řádu správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, tak aby vydané rozhodnutí bylo v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci (§ 46). Náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí je podle § 47 odst. 3 správního řádu uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, a uvedení úvah, jimiž byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Vady rozhodnutí vydaného v I. stupni mohou být napraveny v řízení odvolacím, když podle § 59 odst. 1 spr. řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní; pro rozhodnutí odvolací pak platí uvedené zásady. Jen rozhodnutí vydané na základě řádně zjištěného skutečného stavu věci a dostatečně odůvodněné splňuje požadavek přesvědčivosti správního rozhodnutí ve smyslu § 3 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud je názoru, že žalobou napadené rozhodnutí ve svých důvodech nevychází z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, důvody nestaví na zjištěných skutečnostech, ale na nepodložených předpokladech, hodnocení rozhodných skutečností je neúplné a není řádnou oporou výroku. Přitom nelze přihlížet k argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, která v podstatné části obsahem důvodů rozhodnutí nebyla.

Proto soud rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení, a to bez jednání za podmínek § 76 odst. 1 písm. a, b) s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, při němž je podle odst. 5) téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Soud nepostupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a nezrušil současně i správní rozhodnutí I. stupně, neboť jeho vady jsou odstranitelné žalovaným v odvolacím řízení.

Žalobce měl v tomto přezkumném soudním řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, částkou 3500 Kč jako odměny za zastupování advokátem (§ 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb., § 133 s. ř. s.), 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů advokáta (§ 11 odst. 1

písm. a, d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 133 s. ř. s.), celkem 4650 Kč. Žalovanému proto bylo uloženo uhradit tuto částku žalobci k rukám jeho zástupce v přiměřené lhůtě.

Žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 2000 Kč, žaloba však byla podána v r. 2002. Podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2002 činil poplatek za žalobu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy 1000 Kč (položka 15 přílohy). Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrací žalobci přeplatek ve výši 1000 Kč; tato částka mu bude vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu v určené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. 8. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu